

Jak naši rybáři chytali zajíce v rouře

LADISLAV JANDA

Polračování z minulého čísla

Byla pěkná slunečná neděle koncem července, po sedmé hodině večer. Sedím na posedu, na stromě, kterému říkáme „Tihelkova zahrádka“. Velký vysoký košatý dub, na kterém je posed, umístěn, je vzdálen asi 200 metrů od druhé velké vodní retenční nádrže „U dubu“. Výstavba nového závodu (cement Hranice) byla v plném proudu.

Na kdysi bývalé krásné zelené louce, v blízkosti zmíněného posedu byla velká skládka strojího technologického zařízení. Bylo tam uloženo všechno možné, jak těžké stavební prefabrikáty, tak různé jiné konstrukční prvky. Poblíž příjezdné cesty, která šla uprostřed skládky, ležela také velká hromada šestimetrových ocelových trub o průměru 60 cm.

Co napadlo naše dva rybáře

Jak tak v klidu a tichu sedím, vidím od nádrže po cestě přicházet dva naše známé spokojené rybáře. Každý nesl v síce dva pěkné velké kapry a bylo na nich znát, že jsou spokojeni. Jak spolu šli, rybářům neušlo, že před nimi po cestě hopká mladý tříčtvrtní pěkný ušák. Zajíc, protože byl na skládce doma, seběhl s cesty přímo do skládky mezi konstrukce. Chvilu zůstal stát, a

ÚLOVEK. Na snímku je zachycen Josef Sekula se sumcem 186 cm, váha 46,5 kg, dolní retenční nádrž HC. Foto: archiv Ladislava Jandy

aby se dobře ukryl, vklouzl do jedné z ocelových trub, které při cestě ležely a nabížely úkryt. Rybáři to viděli. Až na posedu jsem uslyšel, „ten je náš“.

vždy tak, že ten při vyplašení rychle a bezhlavě prchá pryč. Ale zajíc, který při chytání uvízne v síti, ten se umí pěkně bránit, když vidí, že je zle. Zajíc má poměrně silné běhy

doškrábané tváře. Bylo pro ně štěstí, že si obličej chránili rukama, a ty měli jednu krev. Na zajíce už nemysleli, jen si „lizali“ škaradé rány. Na posedu jsem viděl a slyšel že je moc zle.

Vůbec jsem nemusel zasahovat, zajíc si svobodu vydobyl sám. Nevím, jak ty škrabance vysvětlovali doma, ale do zaměstnání více jak týden nechodili.

Jsem přesvědčen, že chuť na zajíce je určité až do smrti přešla. Nakonec oba měli velké štěstí, že jim zůstaly zdravé oči v hlavě. Věřím, že si tu prožitou hrůzu v rouře dožněs pamatují.

Polračování v příštím čísle

Jak jsme chránili přírodu 10 v hranické cementárně

Předčasná radost

Jako kdyby ožili novým loveckým vítězstvím. Rychle se rozběhli a hned stáli každý na jednom konci roury, v pohotovosti, aby mladý zajíc nevyskočil z roury ven. Ten byl na roury zvyklý, ven nepospíchal, byl dobře ukrytý. Rybáři rychle odhodili udice a kapry a vše nepotřebné, co by jim v rouře zavazelo. Společně na povel, každý z jedné strany pomalu do roury lezli. Oba si uvědomili, že sice kapry domů nesou, ale zajíc navíc, to je přece něco, co se hned tak nepodaří. Snadný a pěkný úlovek byl teď na dosah.

Zajíc bojovník

V napětí jsem čekal, jak to všechno nakonec dopadne. Jsem už půlstoletí starý myslivec, a hned jsem si pomyslel, že to nebude tak jednoduché. Několikrát jsem zajíce u síti chytal. Většina lidí zná zajíce

(nohy) a ostré drápy, které dovede při obraně dobře použít. „Teď to přišlo“. Zajíc se v rouře vyděsil a chtěl se dostat z roury ven. Narazil drápama vši silou do obličej napřed jednoho, a ten příšerně zářval. Zajíc se leknutím otočil a skočil do tváře tomu druhému, takže už řval i ten druhý. V rouře to dunělo a rezonovalo, jak v ní nepřetržitě řvali jeden přes druhého. Vyděšený zajíc je v rouře stále na otočku mlátil, protože se chtěl dostat z pastí ven. Za neustálého řvání, vidím jak se z roury pomalu soukají nohy ven, až nakonec oba neúspěšní lovci z roury úplně vylezli.

Chuť na ušáka je přešla

Už bylo po všem, rybáři stáli venku a z roury vyběhl k smrti vyplašený zajíc. Byl volný a běžel k blízkému trní, kde se ukryl. Oba rybáři nařikali a vzájemně si prohlíželi pěkně

Tisková oprava

Omlouváme se za tiskové chyby v minulých dílech našeho seriálu, a to:

- v osmém díle seriálu bylo místo ve Vodňanech chybně uvedeno v Bosňanech. Dále místo betonové stavítka bylo uvedeno balonové stavítka.
- v devátém díle seriálu byl na fotografii s uloveným sumcem Antonín Herián, nikoliv Oldřich Šmolďas. Pan Oldřich Šmolďas chytil velkou štika 106 cm o váze 10,8 kg, a ta byla uveřejněna na snímku v díle č. 4 a nebyl u ní uveden text s popisem jména rybáře.

Děkujeme za pochopení

Redakce